

21. mars 2007

Kirkeformynderne

Arbeiderpartiet kan gå med på å avskaffe statsreligionen, "den offentlige religion", men ser det som nødvendig å beholde politisk kontroll med Den norske kirke, i hvert fall inntil kirken styrker sitt demokratiske grunnlag.

Man skulle jo tro at hele forestillingen om politisk kontroll med et trossamfunn var foreldet, og i strid med dagens rådende tenkning om religionenes og trossamfunnenes likestilling og uavhengighet i forhold til den verdslige samfunnsmyndighet. Denne prinsipielle diskusjonen er naturligvis den helt sentrale i saksforholdet, men den har neppe vært vesentlig i Arbeiderpartiets behandling. Man er opptatt - i hvert fall i begrunnelsen - av kirkens svake demokrati, og det refereres til lav oppslutning om valg til menighetsråd, som ville få sterkere innflytelse i f.eks. bispevalg. Bedre da å utnevne biskoper i regjeringen, fra en trygg demokratisk plattform.

Til denne tankegangen er det å si at dagens svake interesse for menighetsrådene rimeligvis henger sammen med rådernes begrensede funksjoner. I en selvstendig kirke, som utelukkende eksisterer for og ved sine medlemmer, og derfor må stille større krav til medlemmene enn tilfellet er i dag, vil høyst sannsynlig deltagelsen i kirkens liv og organisasjon øke. Men om det ikke skjer? Er det udemokratisk at innflytelsen i en organisasjon ligger hos dem som er villige til å delta aktivt? Er det mer udemokratisk i kirken enn at nominasjonene til politiske valg ofte styres av meget få fordi partiene har liten aktiv deltagelse på lokalplanet? *ƒ*